

GÓLYATÁBOR

DP

Szegedi kirándulás

MIKULÁSBULL

MATURANDUSZ

Az új elnök(nő)

Minden iskolának szüksége van egy segítő kézre a diákok részéről, és erre van a diáktanács. Ha bármilyen érdekképviselési probléma merül fel, szükséges egy diákképviselői közösség, hogy felszólaljon a tanulók nevében, de nem csak. Közösséget formál, élményeket nyújt, és érdekesebbé varázsolja az átlagos hétköznapiakat. A refiben 2021. decemberétől működik a Refi DP, mely egy, új funkciót adott hozzá iskolánkhoz. Kezdő diáktanácsként sok mindent meg kellett tanulnunk, de egy idő után kialakult a megfelelő kommunikáció és összhang az elnökségen belül, így sikerült több közösségformáló rendezvényt szervezni a refiseknek. 2022. november 15-én került sor a tisztújításra, ahol négy új, bátor diák jutott be a jelenlegi elnökségbe, és hárman maradtunk a régiek közül. Könnyes szemekkel, de elbúcsúztunk a visszavonuló tagjainktól, és az új csapat összeálltával bele is kezdtünk a szervezkedésbe. Az első általunk szervezett esemény a karácsonyi sütívásár volt, ahol a tavalyi évvel ellentétben már forrócsokit is árultunk a diákok által készített sütik mellett, és a karácsonyi hangulat már ekkor belengte iskolánk udvarát. A hatalmas gyerekse-

reg lelkesen jött le minden szüneten, de nagyobb diáktársaink is lelkesek voltak. Az itt összegyűlt összeg egy részét a zsoboki Bethesda Gyermekotthonnak adományoztuk, ahol már kétszer is megfordult csapatunk: első alkalommal egy képzéshétvégén, mely a tanévet "zárta", majd ősszel a gólyatáborban, ahol a IX. osztályosoknak adtunk teret az ismerkedésre és jótegykodásra. A másik felét a szervezet jövőbeli rendezvényeire tettük félre. Azóta még négy általunk szervezett eseményen vehettek részt az érdeklődők, elstartolt a sulirádió is, és tervben van még sok más projekt, mely a maga idejében meg is fog valósulni. Remélem sikerült tisztábbá tenni mindenki számára diáktanácsunk szerepét és célját, ezúton pedig minden diákot buzdítok arra, hogy bátran látogassatok el egy rendezvényre, és merjete nyitni a refis közösség felé, hisz az ilyen élmények fogják meghatározni a refiben eltöltött éveiteket! "Kezddetek el élni, hogy legyen mit mesélni..." Szeretettel várunk:)

Szilágyi Szilvia XI.A

Szerenád

Ballag már a vén diák, tovább, tovább...harsant fel az utolsó búcsúének a lelkes és könnyeket visszatartani próbáló 12.-es diákok torkából. Az évfolyamunk így, egy végső szerenád keretein belül szeretett volna búcsút venni tanáraitól, osztályfőnökeitől és persze a velünk együtt az iskola padjait koptató diáktársaitól. Amikor utolsó előtti héten az oszink felsorolta a jövő hét teendőit, el sem mertük hinni, hogy mi vagyunk ebben a helyzetben, de ahogyan mindennek van egy kezdete, vége is kell legyen valahol. Tanár- diák meccs, tanári szerenád, ruhapróbák, osztályszerenád, utolsó bentlakási együttlétek és kóruspróbák, tablórendezés, iskolabúcsú, majd ballagás, mind-mind olyan események, amelyek által értékelni tudtuk a refiben eltöltött időt, még jobban összekovácsolódott az osztályközösségünk és együtt emlékeztünk tanárainkkal és iskolatársainkkal a közös élményekre. Kedden, 4 óra előtt újra és újra elpróbáltuk a ballagási énekeket, majd amikor az óra egészét ütött, egymást karon fogva vonultunk be az előkészített, pompásan berendezett díszterembe, hogy elénekeljük búcsúdalainkat a tanárainknak, akik 4 évig oktattak, neveltek minket és elviselték minden gondunkat- bajunkat. Nélkülük nem lennénk ma azok, akik vagyunk és szívből jövő énekeink meg kis ajándékcsomagjaink által szeretettük volna megköszönni mindazt, amit értünk tettek, időt és fáradságot nem kímélve.

Egy rövid áhítat után helyet foglaltunk a dúsan megrakott asztaloknál, és hálát adtunk Istennek is, amiért együtt lehettünk, és hogy kirendelte számunkra az ételt, együtt fogyasztottuk el az ínycsiklandó vacsorát. 10. osztályos diáktársaink csak úgy sűrögtek- forogtak, hogy mindenben eleget tegyenek nekünk, és közben eltanulhatták az ételfelszolgálat csínját- bínját. Utólag is köszönjük a segítségüket! Majd következett az ajándékkiosztás és az este utolsó passzusa, a közös gitározás és önfeledt éneklés. Nem számított semmi, csak az, hogy együtt vagyunk és énekelünk: "visszanézve az életet, az elmúlt sulis éveket", "elmegyek, elmegyek", "mi vagyunk a grund", "kell még egy szó" és még sorolhatnám...

Ez a szerenád is egy olyan meghitt alkalom volt, amit ugyancsak beletettünk a batyunkba, melyet majd szombaton, magunkkal vittünk az utolsó együttlésre és onnan a nagybetűs életbe. Mindenkinek köszönjük, akik velünk voltak aznap, és lehetővé tették a csodaszép alkalom létrejöttét.

Búcsúzóul megosztanám az egyik kedvenc idézetemet, amely mindig erre az eseményre fog emlékeztetni: "Ki más tudná újra felragyogtatni egy ember szívében a szinte teljesen feledésbe merült éveket? Néhány szó, egy ének, képek, melyek egyszer csak előkerülnek az emlékezet poros padlásáról - milyen drágák is lehetnek, ha Isten egy fénysugarat vet rájuk!"

Johan Friensel

Nagy Anna-Borbála XII.A, ballagott diák

Az első gólyatábor

Kezdetben nem volt sok kedvem a gólyatáborhoz, ezért nem nagyon voltak elvárásaim sem. De péntek délután, mikor leszálltunk a vonatról, rájöttem, hogy remek hétvégének nézünk elébe. Ahogyan a hangszóróból áradó zenével, hátunkon nehéz csomagokkal és mosollyal az arcunkon haladtunk végig Zsobok utcáin, egyre vidámabb volt a hangulat. Érkezés után megalkottuk a csapatokat, kiválasztottuk a csoportfőnököket. Egyikünk sem gondolta volna, hogy ilyen könnyen összebarátkozunk majd.

A kezdetben fagyos hangulat gyorsan oldódott. És egyre hálásabb volt a lelkem, hogy ilyen barátságos, jó csapatba kerültem. A falu utcái már régen kihaltak, de a mi nevetésünktől még hosszan visszhangzott a környék. Önfeledten játszottunk, és estére mindenkinek megoldódott a nyelve. A szombat reggelünk egy ébredés utáni futással kezdődött a kert harmatos fűvében. A métázás sokunk számára újdonság volt, de hamar ráéreztünk. A falu-tour során felfedeztük Zsobok rejtelseit, s betekintést nyertünk néhány népi foglalkozásba, helyi szokásokba.

Este szabadulósobává változott a szállásunk, és ez mindannyiunkat annyira felvillanyozott, hogy a „kijutás” lázában kicsit mindannyian „megbolondultunk”. Miközben egyénekből szinte észrevétlenül csapattá változtunk, nagyszerűen szórakoztunk.

A szervezők rengeteg energiát fektettek ebbe a pár napba, és minden egyes percet emlékezetessé próbáltak tenni, ami teljes mértékben sikerült is nekik. A legrosszabb az egész hétvégében az volt, hogy sajnos ez is nagyon gyorsan véget ért. Mindenesetre úgy értünk haza, hogy a köztünk lévő kapcsolat megerősödött, és lett egy közös emlékünks: a zsoboki gólyatábor.

Ladányi Laura IX.C

Kolozs, a fehér arany faluja

Az iskola egy kis zugában tölti munkás napjait, sokan még a nevét sem tudják és azt sem, hogy milyen tálenetumot bízott rá Isten. Az elmúlt napokban meglátogattam kapus bácsinkat, Kondrát Tibort, aki szeretettel mesélt szülőfalujáról és arról a könyvről, amit nemrég adott ki barátjával, Bíró Ernővel.

R: Milyen élmény volt Önök számára az információk felkutatása? Hogyan osztották fel a munkát?

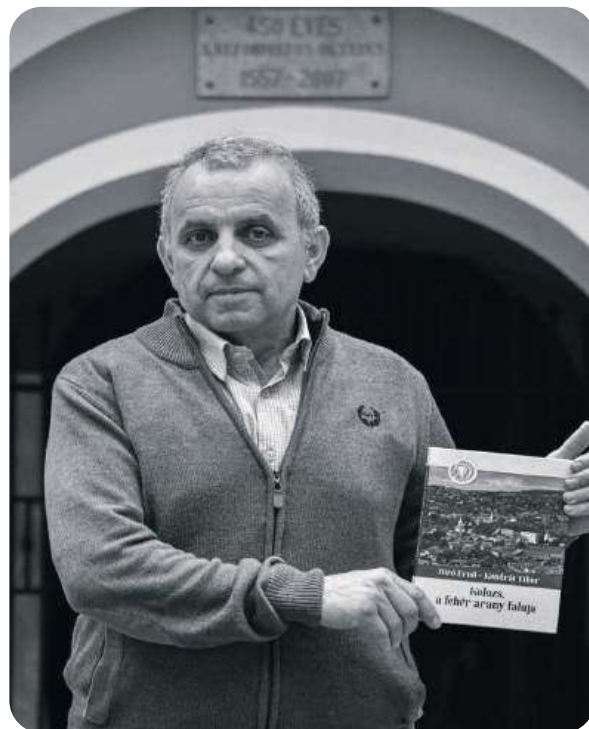
K.T. : Írott információkat könnyű volt szerezni, hiszen barátom, Ernő egy kétlábon járó lexikon, aki számára egyszerű volt a kutatás. Arhívumokat átnézve és leginkább az édesapámtól kapott információk alapján vágtunk a munkába. A munkát megosztottuk, szabadidőben foglalkoztunk az írással, a kutatással. Képeket nehezebb volt találni, hiszen kevesen tartották meg a régieket, viszont sok munkával azt is elértük, hogy a feltárt adatokat régi és értékes képek tegyék hitelesebbé.

R: Milyen céllal írták ezt a könyvet? Mi motiválta Önöket?

K.T.: Célunk az volt, hogy megismertessük fiataljainkkal és a világgal azt a falut, amit mi és az idősek ismerünk. Mi nem a vonatba kapaszkodtunk bele, hanem az utolsó vagonba, hiszen kevesen ismerik azokat a történeteket, helyeket, amelyek Kolozst különlegessé teszik.

R: Milyen sikerélményeket éltek át a könyv bemutatása és kiadása után?

K.T.: A könyvet legelőször a kolozsi templomban mutattuk be, ahol meglepetésszerűen nagyon sok érdeklődő volt jelen, akik meg is vásárolták a kiadványt. Továbbá, a könyvet mind könyvtárban mind online felületen elérhetővé tettük, sőt kollégámnál és nálam is megvásárolható.

Interjú Kondrát Tiborral

Mikulásnap- a kulisszák mögött

Mind tudjuk, hogy Mikulásnapon a manóknak kezdődik a leghamarabb a munka. Hamarabb kelnek, mint a nap, hogy mire mindenki felkel, pompába öltöztessék az egész sulit. Imádtam idén egy lenni a manók közül. Látni az álmos, kamasz arcokat, ahogyan morcosan, vagy némely esetben túl izgatottan, ragasztgatták az ablakokra a hópelyheket, felért egy karácsonyi csodával. Mind egy célért dolgoztunk. Azért, hogy egy különleges élményt szerezzünk a piciknek és diáktársainknak.

A kulisszák mögött rengeteg volt a pörgés, és az izgalom. A tanórákon megmutattuk, milyen biodíszletnek lenni, hiszen a legkevésbé sem érdekelt az a tananyag, amiből jövőre az érettségít tesszük le. Bejártuk az egész Refit énekelve és ajándékokat osztogatva. Az apró gyerekek ölelései, és a csillogás a szemükben, gyógyír volt a rekedt hangunk, és sajgó lábaink számára. A nap végére, a sok guggolástól, elég kínos helyen elszakadt télapójelmez, pedig sok nevetésnek volt a kiindulópontja. Hiába voltunk felosztva csapatokra, egy idő után minden manó és Mikulás ment mindenhova. Ez a szűkösebb osztálytermekben elég nagy hátrányt jelentett. És az, hogy azért akart mindenki

mindenhova menni, mert annyira megszállta a Mikulásnap hangulata, vagy csak azért, hogy lemaradjon pár óráról, örökre titok marad.

A megérdemelt munka után, már ideje volt szórakozni is. A bulit egy színdarabbal kezdtük, ami a sok álmatlan éjszaka után meghozta gyümölcsét. A közönség élvezte, mi pedig végre sztároknak érezhettük magunkat. Megtapsztaltuk, milyen az önfeledt bulizás (szigorú refis szabályok között), és, hogy mennyire kell lehalkítani a manele-t, hogy az egyben élvezhető legyen számunkra, és észrevehetetlen a buli body guardjai számára. Egy születésnap megünneplésével igazán kihasználtuk a nap minden percét.

A Mikulásnapot a hagyományos kezek között zártuk le. Elénekeltek a Nélküledet ölelkezve, mint egy nagy család, majd a kapukon kilépve, a bentlakó fiúkat magunk mögött hagytuk takarítani.

Kúrti Bíborka XI.A

Farsang 2022

„Itt a farsang áll a bál!”. Igen, nálunk is itt volt a farsang és állt a bál, ugyanis februárban újra álarcot öltöttek a refisek. Az elmúlt években minden februárban farsangi bált tartottunk, amelyet a 10. évfolyam rendezett meg. A járványügyi helyzet miatt tavaly online rendezték meg, ebben az évben pedig szintén egy rendhagyó farsangot tudhatunk hátunk mögött. Idén farsangi bál helyett ugyanis egy egész héten át álarcok mögé bujdosunk és menő jelmezeket viseltünk, amivel színebbé tettük a februári hétköznapiakat. A hét minden napján nagyszünetben gyűltünk össze az udvaron, és napról napra minden évfolyam bemutatott egy kisebb előadást az általuk kihúzott témák közül. Többek között betekintést nyerhettünk a görög istenek életébe, kifogástalan rocker koncerten vettünk részt, visszamentünk az időbe, 1920-ban randiztunk, és nem utolsó sorban részt vettünk egy hippi mozgalomban. Mindegyik előadást a tanári karból összeállított zsűri pontozta. A szervező évfolyam gondosan odafigyelt

minden részletre, igyekeztek a tanári kar számára is felejthetlenné tenni a hetet. A farsangi hét nyertese a 12.C osztály volt, akik színvonalas előadásukkal bemutatták milyen volt randizni az 1920-as években, és vajon mi a helyzet ezzel manapság?

A szervező évfolyam nevében is elmondhatom, hogy nem volt a legegyszerűbb megszervezni az eseményt, azonban annál emlékeztetesebbre és szórakoztatóbbra sikeredett. Megízlelhettük, hogy milyen együtt dolgozni a párhuzamos évfolyammal. Adtuk és kaptuk a jobbnál jobb ötleteket. Kreativitásunkat az egekig röptettük, és megpróbáltunk egy frappáns eseményt összehozni. A farsangi héten a refi folyosóit sem hagytuk megszokott állapotában, feldíszítettük, megpróbáltuk még hangulatosabbá tenni a farsangot. Reméljük, sikerült mindenki számára egy emlékezetes farsangot varázsolni!

Gombkötő Karola-Beatrix XI.C

Maturándusz

Hatalmas megtiszteltetés volt, hogy egyike lehettem azon két 10.-es diáknak, akiket díszvendégként hívtak meg a 2022-es maturánduszra.

Őszintén sosem gondoltam volna, hogy pont én leszek az egyik közülük, hiszen annyi más példás diák van még az évfolyamon.

Éppen ezért nagy lelkesedéssel mentem el, figyeltem minden apró részletre, hiszen nemsokára mi leszünk azok, akiknek mindezt meg kell szervezni.

Az ünnep egy rövid istentisztelettel kezdődött, ezt pedig néhány köszöntő és búcsúbeszéd követte a 11., 12. osztály és az igazgató úr részéről.

Számomra az egész délután fénypontja a 11.-esek műsora volt. Teljesen elvarázsoltak.

Híradó formájában adtak elő egy kis műsort, felidézve a végzős diákok néhány vicces történetét az elmúlt négy iskolai évből: Daczó Alpár és Rácz Melinda tanárnő közötti kis baleset, Máté Huni legendás felelése stb. A szereplők élethűen jelenítették meg végzős társaikat, a műsor fordulatos, jó hangulatú és szórakoztató volt. Ráadásul olyan fordulatos, hogy

a közönség minden pillanatát élvezte, a nagy nevetések legalábbis ezt igazolták. A rengeteg diáktörténet felidézte az elmúlt évek nemcsak vicces, de közösen átvészelt pillanatait is, amelyek egykor összekovácsolták a 12. osztályt. Ez bizony könnyeket is csalt néhány végzős szemébe.

Végül egy bőséges szeretetvendégség következett. Kis beszélgetés, evés-ivás és egy buli vette kezdetét, ami sajnos az ünnepség végét is jelentette. A buli alatt jót szórakoztunk, kellemes volt a hangulat, jó érzés volt a refis diákokkal, valamint a végzősökkel együtt bulizni, kikapcsolódni.

Legvégül az Ismerős Arcok Nélküled című dalával zártuk az estét, ami bár minden refis buli végén elhangzik, mégis ugyanolyan szívmengetően csendült fel a diákok ajkán. De ezúttal mégis volt benne valami fájó, valami furcsa, szokatlan hangulat, hiszen mind tudtuk, hogy a 12. évfolyammal ez lesz az utolsó Nélküled.

Bíró László XI.C

Maturánduszi beszéd

Tisztelt Igazgató Úr! Tisztelt Szülők és Tanárok! Kedves Diákok!

Nincs könnyű dolga annak, akinek egy nagykorúsítási ünnepségen kell beszédet mondania. Némi bátorságot és kockázatot kellett vállalnom, hogy ki tudjak ide állni, és megosszam gondolataimat. Megírásakor próbáltam elkerülni a közhelyeket, de végül amit most magammal hoztam, az csak hála, köszönet és szeretet.

*„Az élet már adott sokat,
Bóditót, furcsát és keserveset,
De még valamit tartogat”*

Ady Endre

Kedves Szülők!

Úgy érzem, előbb hozzátok kell szólnom. Az emberi szívet nem úgy tervezte Isten, hogy a testen kívül is dobogni tudjon. És mégis: minden gyermek ezt jelképezi, hogy egy szülő meztelen szíve a mellkasán kívül dobog, majd a sajátja, a gyermeke helyzetétől függően, egyszer repes, duzzad a büszkeségtől, máskor meghasad, megreped.

Nos, elárulom, hogy én nem értek a gyerekneveléshez. Talán azért, mert nem sikerült még megugranom az egyik legnagyobb akadályt, ami nem más, mint a felnőtté válás. De kicsit úgy vagyok a felnőttéssel, mint a matekkel. Eleget láttam belőle ahhoz, hogy végig tudjak csinálni egy példát, és eljussak egy többnyire vállalható eredményig, de a mechanizmust, ami mögötte áll, sosem értettem meg igazán. Nem is meglepő, hiszen annyi mindenhez nem értek még, hogy az már sokféleségnek számít.

Még szerencse, hogy ti értitek a dolgokat, és ilyen csodálatos kis teremtményeket neveltetek fel, akik boldogok, kíváncsiak és szabadok. Ma pedig készen állnak szembenézni az élettel, forgolódni a világban, és rálépni az önállósodás útjára.

Kedves Fiatal Felnőtteink!

Tudom, még elképzelhetetlennek tűnik, mi mindent hoz a jövő, kilátástalan a holnap, és ködös minden irány. És én is itt állok döbbenetben, kapkodva a fejem, milyen gyorsan telik az idő! Szeretnénk még veletek sokat beszélgetni, elvont dolgokról elmélkedni, bólogatni a nagy igazságokon, együtt nevetni a vicceken, és összekacsintani egy közös témán. Szeretnénk, ha még sokáig visszamosolyognátok ránk a folyosón, és ha ti osztogatnátok nekünk az útravalót, nem pedig fordítva.

Csak, hogy kedvetek ne lankadjon, hadd áruljam el, hogy odakint az élet csodálatos. A fiatalság csupa fény és napsugár, csupa tavasz és kezdődő nyár. Nézzétek meg a fakadó rügyet, a nyíló bimbót; ez a fiatalság. Tele örömmel, életkedvvel, tele ábránddal, reménnyel. Az emberi lélek boldogan fog lepkét, csókol virágot, gyönyörködik az ég kékjében, a felhők játékában. Tele van vággyal, élni akarással, nagy célok hevítik, és az örökkévalóságra gondol. Minden ifjú előtt nyitva áll az élet. És csakis rajtatok múlik, mit kezdtek mindezzel.

De ha netán kiábrándít, és csalódást okoz a külvilág, akkor se adjátok fel. Nem számít, mennyire rendetlenül zajlanak körülöttünk a dolgok, nem számít mennyire boldogságellenes a világunk, és mennyi önző, énközpontú, szűklátókörű ember van a Földön, a legfontosabb, hogy megmaradjatok olyannak, amilyenek vagytok, és továbbra is őrizzétek értékeiteket, mert az ilyen kis csodabogarakra van szüksége a világnak, mint amilyenek ti vagytok.

Azt kívánjuk Nektek, érétek és éljétek meg a felnőtté válás csodáját, és anyák, apák, nagyszülők, emberek maradjatok minden körülményben. Táguló szemmel vizsgáljátok a világot, és leljétek meg benne, mindazt, amit még tartogat. A Jóisten gazdag áldása legyen mindanyiótokkal!

Kádár Boglárka XI.C

A költészet napja

Április 11-én az osztályunk szervezésében megrendeztük a költészet napját iskolánkban. Mindannyiunkat izgalommal töltött el a különleges feladat.

Tudtuk, hogy a líceumban mi vagyunk a kicsik, az újak, és mégis, ránk esett a választás, hogy ezt a napot az egész iskola számára széppé varázsoljuk.

Őszintén, magunktól nem fogtunk volna hozzá. Szilágyi Gizella magyartanárnőnk volt az ötletgazda, és végig ő biztatott és bátorított minket. Minden nap dolgoztunk, hogy a plakát és a díszítés elkészüljön. Egyik órán a tanárnő zenei aláfestést javasolt, mi megvalósítottuk. Megkérdeztem egyik osztálytársamat, Fülöp Balázst, lenne-e kedve velem hegedülni a levelek postázása közben. Örömmel segített, és ki is választottunk egy megzenésített dalt. Közben az osztály elkészítette a kellékeket, amikkel vasárnap délután fel is díszítettük az iskolát.

Másnap reggel a 9.C izgatottan várta a reakciókat és véleményeket. Nagyon jól esett a sok dicsérő szó! Úgy éreztük, hogy az iskolaközösség teljesen befogadott minket, újakat. Mi is hozzájárulhattunk a Refiben zajló csodás programokhoz, és ez nagyon felemelő érzés volt.

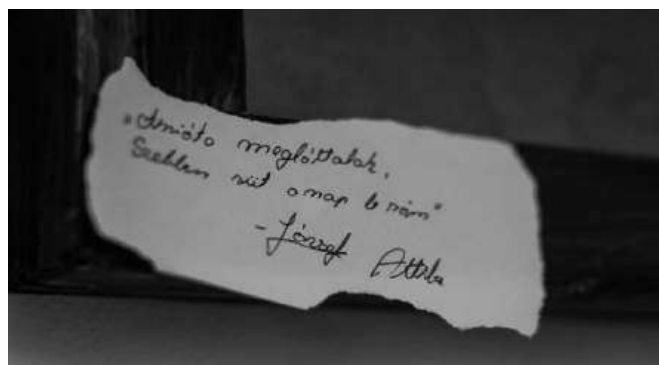
Ennél csak az volt jobb, mikor a versek, levelek kiosztása során láttuk a sok vidám, hálás, arcot, mind a diákok, mind tanáraink körében. Megtisztelő volt hallani a méltatást még napokkal később is.

Persze, a magyartanárnőnk nélkül ez nem valósult volna meg, mert néha lankadt a lelkesedésünk. De végül sikerült, és egyáltalán nem bánta meg az osztály, hogy ezt elvállaltuk.

Köszönjük magyartanárnőnknek, Szilágyi Gizella tanárnőnek a sok ötletet, segítségét, ami elindított minket az úton. Személyesen köszönöm Moldován Lenke osztálytársamnak, hogy kottatartóvá változva segítette játékunkat. Köszönöm azoknak, akik énekhanggal kísérték az eseményt. Köszönöm, hogy rengeteg idézetet válogattatok ki és írtatok stick on lapocskákra, amikkel aztán együtt feldíszítettük az iskolát. Úgy érzem, közelebb kerültünk egymáshoz, jobban megismertük egymást, ami nagyon kellett az osztályközösségünknek.

Remélem, még sok programot szervezhettünk együtt, mert jutalom mindig is van: az együtt eltöltött idő, a sok dicsérő szó, a vidám arcok.

Végh Ervin IX.C

Ballagási beszéd

Tisztelt igazgató úr, aligazgató asszony, kedves tanárok, szülők, vendégek és nem utolsó sorban kedves ballagó társaim!

12 év nagyon hosszú idő. Sokszor úgy éreztem, egy helyen, egy iskolában talán túl hosszú is. Elég idő arra, hogy az ember sokat nevéssen, szeressen, de arra is, hogy csalódjon. Bennünk, akiknek 12 éve ez a második otthonunk, talán még nagyobb ürt hagy majd ez az iskola: a tanárok útmutatása, intése, a közös élmények osztály - és évfolyamtársainkkal, a szünetekbeli beszélgetések; de úgy érzem mindenki számára sorsfordító volt ez a pár év. Még akkor is ha egy jó ideig otthonról tanultunk, fontos és értékes néhány évet tudhatunk magunk mögött. No, nem csak az itt szerzett tudásmennyiségre gondolok, hanem a közös élményekre, iskolán kívüli együtt töltött időre is. Nem ment minden mindig zökkenőmentesen – végülis hol működik ez így? -, voltak nézeteltérések, viták, olykor még veszekedések is. Akkor még ezeket gondoltuk életünk legnagyobb problémáinak. Ha viszont most visszaemlékszünk ezekre, csodálkozunk magunkon, hogyan tudtunk ilyen apróságokon fennakadni. Talán túl sok időt fecsértünk el fölösleges dolgokkal. Talán túl sokat foglalkoztunk saját jóllétünkkel, kevés időt hagyva magunknak arra, hogy megismerjük egymást. Talán nem mindig viselkedtünk úgy, mint egy igazi jó csapat. De mindig volt valami, ami nem hagyott teljesen elszakadni egymástól: az erkölcsi érzék. Sosem volt, és sosem lesz olyan közösség, társaság, ahol mindenki egyetért mindenkivel. De az erkölcsi érzék, az odafigyelés, a szeretet ott lapul mindenki belsejében, s sokszor akkor bukkan elő, amikor nem is gondolnánk. Hiszen nem volt olyan alkalom, amikor ha szomorúak voltunk, valaki ne jött volna megkérdezni: mi a baj; amikor bajunk esett, ne sietett volna valaki a segítségünkre; amikor pedig beszélgetni vágytunk, ne lett volna mellettünk valaki. Isten mindig gondoskodott a mellettünk lévőkön keresztül rólunk, hogy egy percre se legyünk egyedül. Összehozott különböző településekről érkezőket, legjobb barátokká tett más értékrenddel rendelkezőket, és egy osztállyá formált különböző személyiségeket. Talán ez volt az a négy év az életünkben, amikor rájöttünk, milyen nehéz alkalmazkodni: a padtársunkhoz, egy osztályhoz, egy iskolaközösséghez és persze az elvárásokhoz. Bár nem volt mindig könnyű, összességében úgy érzem, sikerült. Megtanultuk a dolgokat más nézőpontból is szemlélni és belátni, hogy a mi igazságunk sokszor nem mindenki igazsága.

Mi jellemezte tehát líceumi éveinket? Ismerkedés, eltávolodás, covid, összehangolódás, búcsúk. Kulcsszavakban így zajlott le ez a 4 év. És nem csak az osztályok szintjén, hanem a tanárokkal is. Bár nem sikerült mindenkivel megtalálni a közös hangot, a köszönetünket nem tagadhatjuk meg tőlük. Megküzdöttek az online-tanítással, a reggeli fáradtságunkkal, közönyünkkel, és végigkísértek minket ezen a négy vagy nyolc éven. Köszönjük fáradtságos munkájukat, türelmüket és kitartásukat! Kedves oszlik! Egy líceumi osztály tanárának lenni nem egyszerű feladat, osztályfőnökének annál inkább. Sokszor próbálgattuk a tűrési határunkat, követtünk el hibákat, nem adtuk meg a kellő tiszteletet – de mégis mindig kiálltak mellettünk. Hálásak vagyunk odafigyelésükért, szeretetükért és nem utolsó sorban bizalmukért, mellyel mindvégig megajándékoztak minket. Bízunk benne, hogy a kiépített kapcsolatoknak nem ez lesz a búcsúünnepsége. Végül de nem utolsó sorban köszönettel tartozunk szüleinknek, akik biztatása nélkül talán most nem állnánk itt. Azt hiszem ők voltak kitéve a legnagyobb próbának ebben a négy évben: hallgatni gyermekük panaszait, az osztályfőnökök, tanárok ejnyebejnyését, s közben tartani bennünk a lelket, és felkészíteni arra, hogy ez még csak a kezdet, a töredéke annak, ami majd a az iskola kapuján kívül vár ránk. Nem tudom hányadszorra mondom azt, hogy köszönöm, de a lelkem hálával van tele, ezért mindenkinek, aki bármi-vel is hozzájárult ahhoz, hogy most itt álljunk: köszönjük! Végezetül egy igeversssel szeretném bátorítani magunkat és a mindenkori végzősöket arra, hogy ez az út, melyre most rálépünk, sose jelentsen akkora akadályt, melyet nem bírnánk megugrani: “ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.” (Róma 12, 2)

Kirándulás Szegedre- élménybeszámoló

Ahogy a tavalyi, Rákóczi Szövetség által szervezett magyarországi kirándulás is felejthetetlen volt, úgy az idei sem okozott csalódást. Voltam olyan szerencsés, hogy mindkettőn részt vehettem, és ezernyi új élménnyel gazdagodtam. A programunk idén is nagyon színes volt, egy percig sem unatkoztunk, és rengeteg jó emberrel ismerkedhettünk meg.

Pénteken, június 2-án, reggel 8 órakor indulunk útnak a három kísérőtanárunkkal. Körülbelül hét órányi hosszú buszozás után fáradtan és kimelegedve érkeztünk meg Szegedre, ahol nagyon kedvesen és szeretetteljesen fogadtak minket. Körbevezettek a szegedi Karolina Gimnáziumban, ahol a szállásunk is volt. Az iskola épülete hatalmas (kellett is egy kis idő, amíg hozzászoktunk és nem tévedtünk el), az udvar pedig rendkívül tágas és számos lehetőséget kínál a diákoknak, hogy szabadidejüket eltöltsék. A rég várt vacsora után alkalmunk volt megnézni a "Hegedűs a háztetőn" című darabot a Szegedi Nemzeti Színházban. A színház épülete talán még jobban lenyűgözött minket, mint maga az előadás, hiszen csodálatos, elképesztően magas és nagyon eltérő az itthonitól, talán emiatt is maradt meg annyira az emlékezetünkben.

Szombaton, a reggeli után, kisebb csoportokban indulhattunk el a várost felfedezni néhány szegedi diák segítségével, akik megmutatták nekünk a fontosabb épületeket és tereket. Később, egy megbeszélte időpontban mindenki találkozott, hiszen ideje volt indulni a nap legérdekesebb programjára, a sárkányhajózásra. Az osztály a tanárainkkal együtt két csoportra oszlott, és két hajóval indultunk el evezni a Tiszán. Amennyire féltünk és izgultunk az elején, legalább annyira élveztük, miután rájöttünk, hogy nem fogunk beleborulni a vízbe. Természetesen egy jó óra monoton karmozgatás után mi is elfáradtunk és jól megéhezünk, ezért alig vártuk, hogy visszainduljunk az iskolába

ebédelni. Ebéd után volt egy pár szabad óránk, amikor volt időnk vásárolgatni, sétálni a városban, majd délután együtt néztük meg a szegedi dómot. Felmentünk a toronyba, és meglátogattuk a múzeumot is, ahol kiállított festményeket tekinthettünk meg. Ezután vacsoráztunk, majd találkoztunk azzal szegedi osztállyal, akiket mi is vendégül láttunk pár héttel azelőtt. Néhány közös játék és tánc ház után szintén szabadidőt kaptunk estig. Azt a pár órát az újdonsült barátainkkal töltöttük, majd azzal a reménnyel búcsúztunk el tőlük, hogy még találkozunk, hiszen másnap reggel indultunk is haza.

Vasárnap délelőtt hazafelé vettük az irányt, viszont útba ejtettük Ópusztaszer, és körbetekintettünk a múzeumkertben. A legcsodálatraméltóbb dolog, amit láthattunk, az a Feszty-körkép volt. Mondanom sem kell, hogy a szánk is tátva maradt, amikor beléptünk a terembe. Megmagyarázhatatlan látvány volt, az óriási festmény, amit az alkotóknak sikerült szinte életre kelteniük, a lélegzetünket is elállította. A múzeumlátogatás után rögtön hazaindultunk, majd este 7 óra környékén leparkolt a buszunk a Házsongárdi temető előtt.

Számtalan emlékekkel és jókedvvel tértünk haza erről a hétvégéről, és hihetetlenül hálásak vagyunk a Rákóczi Szövetségnek és tanárainknak, amiért lehetővé tették számunkra ezt az élménydús kirándulást.

Tárkányi Katalin XI.C

Minden fejben dől el

Mindenkinek ismerős az érzés, amikor valamilyen okból kifolyólag minden sikerül, mintha az univerzum egy tökéletes egyenest alkotna az életeddel. Jól érzed magad a bőrödben, megvan a matek házi, nem ömlött ki a kávé, mindig akkor pillantottál rá az órára, amikor az óra és a perc ugyanannyi volt, a nap szebben, melegebben süt, mint bármikor máskor, a levegőben érzed a tavasz édes-ségét, és érzed a zsigereidben, hogy ez a te napod, hónapod... Kicsit így éreztem magam én is a Szép beszéd versenyt megelőzően, de nem akartam túl nagy figyelmet tulajdonítani ennek a „minden sikerülhet” érzésnek, nehogy elszóljam magam. Úgy gondolom viszont, hogy ez (bármennyire is vagány lenne) nem az univerzum műve volt, hanem az agyamé. Elsősorban fejben dőlt el nálam minden, mert már gyakorlásra sok idő nemigen maradt. A tanárnő azt mondta, hogy egyedül csak azért nem sikerülhet, mert elizgulom. Szóval erőltetett higgadsággal, mély levegővételekkel, szerencsegyűrűvel, helyén lévő gondolatokkal indultam neki a versenynek. Mondjuk az is segített, hogy utazás előtti nap találkoztam Vecsei H. Miklóssal... Bálint Tibor: Egyszer én is harangoztam című szöveggel ajándékozott meg a tanárnő, és tudatta velem, hogy ezzel már többen is nyertek Kazinczy-érmet a diákjai közül. Ez biztató, megtisztelő volt, de nagyon félelmetes. Mindig megdobbant egyet a szívem, amikor eszembe

jutott, hogy egy Kolozsvárról szóló szöveget olvashatok fel Győrben, mert nagyon vártam már, ugyanakkor hatalmas felelősségnek éreztem: vajon tudom-e tolmácsolni a szöveget úgy, hogy a város, amelyben felnőttem ne csak számomra legyen varázslatos, mesebeli? A kötelező szöveget elsőnek kellett elolvasnom, ennek rendkívül örültem. Nem maradt időm gondolkodni, izgulni. Úgy éreztem, hogy soha ilyen jól nem olvastam fel első látásra szöveget. Összességében tehát a fejemben a verseny siker volt, de ezt ismét nem akartam mondani senkinek. Amikor kérdezték: „Hogy ment?”, csak annyit válaszoltam: „Kiderül”. Győr egyébként egy gyönyörű kincsesdoboz, amely még gyönyörűbb, miután lejárt a verseny minden szakasza, és másnap csak a díjkiosztó van. Akarva-akaratlanul is, mi, erdélyiek mágnesként vonzódtunk egymáshoz, és a Rábarparton, a fűben feküdve néztük, ahogyan telnek a pillanatok. Ez volt az igazi carpe diem... Biztos mindenki gondol úgy egyes személyekre, mint „nagy emberek”, akikre felnéz, vagy csak egyszerűen kirázza a hideg a jelenlétükben. Nekem ilyen hihetetlen pillanat volt, amikor Bordi András felolvasta a nevemet, és az iskolám nevét. Büszkeség töltött el, hogy a sok-sok anyaországi iskola mellett az erdélyi is megállta a helyét. Kazinczy-érmes lettem...

Benkő Boróka-XII.C ballagott

Refi – Szováti Edina

Messzi távolból látszik
valami zöld színű épület,
ami magával csábítja
az odajáró többszáz diákot.

Mosollyal arcukon haladnak
az iskola hívogató hangja felé,
nem törődve
a város erős zajával.

Csillogó és reményekkel teli
szemekkel állnak az óriási,
barna kapu előtt
ami több száz történetet takargat.

Szentimentalizmus – Gombkötő Mónika

Szerelem... Mily' melankólikus érzés
Él bennem s néha fáj, mint egy égés.
Menekülnék messze e beteg társada-
lomtól
S írnék csendben szerelmes dalom-
ról.
Egy nyugalmas kertben, melynek
ágai lengnek,
A fák fölött pedig angyalok lebeg-
nek.

-Péntek Balázs

Korán van még. Reggel hat óra.
Oh, a lelkem ingerli a tény!
Létezem? - nem tudom. A holdfény
Odasüt a sötét padlóra.
Zápor van. A hó halott. Mesés,
Szépséges, attraktív télben
Uacogok a fenyő tövében.
Árkolnak a munkások. Zúg és
Reng a döngölő. Dedós rohan.
Itt állok a barna kapuban

Reszketve, latyakosan. Már csak
Egy lépés és a pitymallatba
Fakadó kantinszag facsarja
Orrom szálait. Elvonulnak
Resten a diákok s a termék
Magmája forr, a vulkán kitör.
Álmos a tanár is. Ötödször
Tombolja: „ülj már le, te gyermek!”
Unjuk, mi mi nem vagyunk, de hát
Sok sír között is nyílik virág.

Kerek egy év és a misztikus
Ott, hova út még nem tárult e-
Lénk, felbukkan, akár a gyenge,
Lázadó emberben a gesztus
És akkor dől, el, hogy álmaim
Gátja megtart vagy végleg elönt.
Illan már megint, azt hiszem. Vár
Utoljára egy búcsúszóra.
Még korán van. Reggel hat óra.

Mi is az az Örökségünk Örei?

Felvetődik a kérdés, hogy mit takarhat ez a fogalom: „Örökségünk Örei”. Biztosan hallottuk már híret, hiszen tanáraink kellő igyekezettel juttatták el hozzánk a megfelelő információkat. Aki esetleg még nem szerzett volna tudomást róla, annak tudnia kell, hogy ez egy olyan mozgalom, melynek segítségével a csapatok „örökbe fogadhatnak” egy műemléket, és arról ismertető, népszerűsítő tevékenységeket szerveznek, melyek célja az épület köztudatba emelése, az épített örökség védelme, ápolása, felhasználva a modern technika, a média, az internet nyújtotta lehetőségeket is. Iskolánk többször is remek eredményekkel büszkélkedhetett, reméljük ez idén sem lesz másként. Ez alkalommal a Refiből két csapat is indult ezen a versenyen. Csapatunk választása az Alvernára esett. Eredetileg a ferencesek tulajdona volt, később nyomdaként működött, aztán zárandokhelyé vált. Az államosítások után TBC-kórházként is funkcionált egy ideig, viszont napjainkban használaton kívül van, jelenleg a Mezőgazdasági Minisztérium tulajdonában. Jogosan kérdezhetnék egyesek, hogy miért vágnak bele ebbe a versenybe a diákok, hiszen ez egy nem kevés munkával, kitartással, kompromisszumokkal és odaadással járó feladat, amely sok időt vesz igénybe annak érdekében, hogy utána minőségi munkával tudjunk előállni. Ezeket a feltételeket nem könnyű teljesíteni annak, aki még egyáltalán nem próbálta ki magát ilyen szituációban. Viszont ez egy kiváló

alkalom a fiatalok számára, hogy kilépjenek a komfortzónájukból.

A csapat tevékenysége a megalakulással kezdődik. Olyan csapattársakat érdemes választani, akikkel jól egyezünk, mert így könnyebb lesz a vitákat kiküszöbölni, ugyanakkor fontos, hogy ismerjük a másik munkabírást, hiszen itt mindenkinek külön-külön oda kell tennie magát a kívánt eredmény elérése érdekében. Mint minden csoportos feladatban, úgy itt is a kommunikáció a kulcsa mindennek. Hiába remekelünk a feladatok elvégzésében, ha nincs meg a megfelelő kommunikáció a tagok között, könnyen elbukhat az egész. Sok hasonló problémába ütköztünk mi is csapatunkkal, viszont ezeket is sikeresen megugrottuk, a csapatösszetartó embereinknek köszönhetően.

Azért jelentkeztem ebbe a versenybe, mert már untam a szürke hétköznapiakat, vágytam a kihívásra. Igaz, hogy a sulit mellett nem mindig könnyű elvégezni a feladatokat, de ez a verseny arra is megtanít, hogy hogyan oszd be az idődet, és hogy hogyan dolgozz minél hatékonyabban csapatban. Büszkéek vagyunk, hogy iskolánkat képviselhetjük, és reméljük, hogy minél több emberhez el tudjuk juttatni az Alverna híret, bízunk benne, hogy lelkesedésünkkel, munkánkval kimozdítjuk az épület ügyét a holtpontról.

Linczing Noémi XI.A

Aranyköpések

T: Ma ki a napos? A napos törölje le a táblát!
D: Itt ma nincs napos, csak másnapos!

R: Na, mostantól egy szót sem szólok.
Ránéz a PPT-re.
R: Ezt is el akartam mondani, hehe.

D: Békességet! Bocsánat a késésért, a lelkésznél voltam.
T: És megáldott?

T: Mondjad hangosabban! Nem hallom! Hangosabban, mert itt vágják az ukrán követ!

D: Pedig ez az állat emlősnek néz ki.
T: Te is okosnak nézel ki.

T: Miért van kereszt a nyakadban?
Katolikus vagy?
D: Csak félig.
T: Korcs!

tanár törli a táblát
D: De tanárnő, az a távirányító.

történelem dolgozat kiosztása
T: Gyerekek, annyian írtátok nekem, hogy tejhatalom.
Szerintetek Bociországban vagyunk?

T: Zi-mi!
D: Schițu este...
T: Schiță mă!!

T: Miért telefonozol órán?
D: Csak számolom a médiám.
T: Minek számolod? Úgyse lesz ösztöndíjad.

T: Te ilyen energetikus italokat iszol?

D: Lemehetek az orvosnőhöz?
T: Szerintem csak kétoldalú iskolaundorod van.

Aranyköpések

T: Ne olyan kicsi műtyüri rajzokat csinálj!

D: TANÁRNŐ! 11 centi az NAGYON hosszú!

T: Spuneți finalul basmului!
D: Harap- Alb s-a căsătorit cu împăratul Roș.

T: Ha ez az ötötök szellemi értéke, akkor össze kell, hogy szidjalak.

T: Ordít ez a stílus, hogy milyen stílus!
Helló, barokk vagyok!

T: Na, milyen a stílusom?

D: Giccses, de jó értelemben.

T: Szerintem meg te vagy giccses!

T: 33-an vagytok, könyörgöm, mindenki csak egy kicsit legyen hülye, és megöszülök júniusig.

osztálylógásról van szó

D: Tanárnő, meg fog majd minket siratni?

T: Hát, ha még sok ilyet csináltok, akkor már most elkezdem a sírást.

-Máté, éhes vagy?
-Igen!

-Akkor készíts magadnak kaját!

kóruson

T: Gyertek, kicsi tulkok!

T: Vegyétek le azt a karácsonyfát a plafonról!

D: De tanárnő, az csak egy sima tuja.

T: Még sok ilyet mondasz, s te is csak egy ilyen sima tuja leszel!!

D: Bepakolom magam gyógyszerekkel, hogy ha valaki meg akar halni, ne tudjon.

Filmajánló

Minden, mindenhol, mindenkor

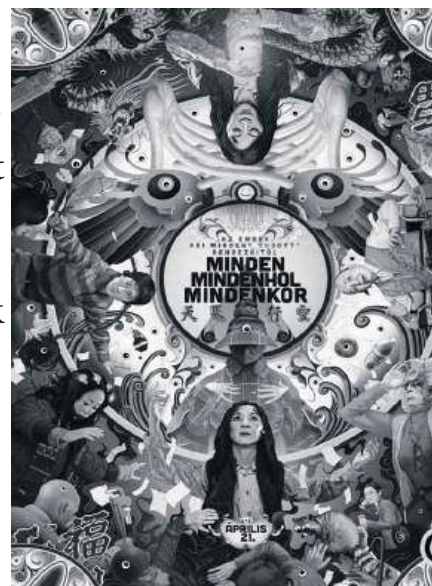
A Minden, mindenhol, mindenkor című film csodásan ötvözi a sci-fi világot és a családi drámát. Nagy erővel robbant be a 2022-es Oscar-gálára, ahonnan 11 jelölésből 6-ot haza is vihetett.

Ez a film egy legalább annyira intim történetet mesél el egy anyáról, lányáról és férjéről, mint amilyen átfogó véleményt mond az emberi létezésről vagy éppen annak hiányáról. A film fő mozgatórugója a multiverzum, ami talán meglepő lehet, de pont ez teszi fenomenálissá. A nagy filmes stúdiók multiverzumos próbálkozásai a nyomába sem érnek ennek az alkotásnak, a szédületesen merész felfogás miatt, ahogy a rendező a jelenséget kezeli.

A mestermű egy Kínából bevándorló, Evelyn nevű nőről szól, aki egy mosodát üzemeltet férjével, és nyakig vannak az adósságokban. Evelyn férje, Waymond válni készül, és az anya nem tudja feldolgozni lánya másságát. E rövid felvezető után a történet durva fordulatot vesz, és minden megváltozik. Férje bőrében megjelenik egy alternatív Waymond, aki azt állítja, hogy Evelynen áll az egész párhuzamos univerzum sorsa. A nő nem akarja elhinni, hogy mire hivatott és mire kérték fel, hiszen ő csak egy átlagos kínai édesanya, aki a megélhetésért és a családi problémáival küzd. Természetesen segíteni fog, és a különböző létsíkokat átívelve szert tesz különböző képességekre, amelyek segítségével megküzd majd a főgonosszal.

A film sok örültséget rejt, melyek minden képzeletet felülmúlnak. Erre a filmre nem lehet eléggé felkészülni, de talán nem is kell, jobb, ha hagyjuk, hogy magával rántson, és aztán teljesen beszippantson.

Albert Attila IX.C

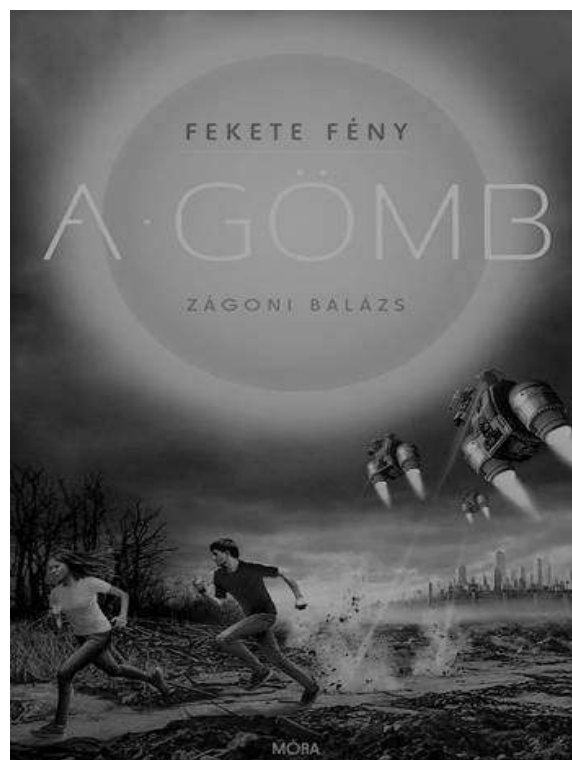

Könyvajánló:

Zágoni Balázs: Fekete fény: A gömb

A könyv címe és borítója sokak számára figyelemfelkeltő lehet. Engem is ez fogott meg legelőször, amikor az egyik könyvesboltban megpillantottam. Tudom, nem feltétlenül szerencsés egy könyvet a borítója alapján megítélni, de ezúttal mégis segítségemre volt, hiszen így a kezembe vettem, beleolvastam és örülök neki, mert e nélkül nem biztos, hogy eljutok a könyv nyújtotta élményig.

Olvasása az elejétől kezdve lekötötte a figyelmem, és érdeklődésem a történet iránt egyre fokozódott. A cselekmény nem kiszámítható, éppen ezért sorra okozott meglepetéseket, végig izgalommal követtem az eseményeket. Sok sci-fi és fantasy könyv esetében egy idő után az olvasó átlátja az író logikáját, tudja, merre halad a cselekmény, illetve hogy az egyes karaktereknek mi lesz a következő lépésük. A Gömb című regény esetében ez nem jellemző, és bizonyos elemei egészen újat hoznak ebbe a műfajba. Különösen tetszett, ahogy erős párhuzamba állítja a városiak és a falon túli emberek életkörülményeit. Egyfajta szembeállítás ez, melyben az olvasó azt - a való életben is fellelhető - kontrasztot fedezheti fel, ami egy nagyvárosi és egy kis faluban élő réteg összehasonlításakor érzékelhető. Számomra szimpatikus volt a főszereplő, azaz a 13 éves Vik karaktere, ki a korához képest igen intelligens, bátor és kíváncsi fiú.

Sorsa összefonódik Ajlával, aki egy „városlakó” kinek életkörülménye minden szempontból a Vik életének ellentéte. A könyv mintapéldája annak, hogyan kell becsábítani az olvasót az általa felépített világba, és ami még fontosabb: benne is tartani. Ugyan ifjúsági regény, de bátran ajánlom akár felnőtteknek is. Izgalmas, váratlan fordulatokban gazdag olvasmány. Az apokaliptikus világ ábrázolása hatásos, sokszor mehökkentő, mégsem éreztem túlzónak vagy félelmetesnek, amit gyakran tapasztalok más hasonló stílusú regényben.

Dobribán Katinka XI.A

„Öltsetek tehát magatokra (...) könyörületes szívet, jóságot, alázatot, szelídséget, türelmet.”

(Kolossé 3:12)

A türelem, az alázat és a jóság, mindigis a legértékesebb tulajdonságok voltak, melyet hívő ember gyakorolhat. Ilyen viharvert időkben sem szabad megfeledkeznünk ezen erényeinkről. Nehéz időszakon vagyunk túl, mind mi diákok, mind tanáraink. S ilyenkor, nem feledkezhetünk el arról, hogy imádkozva és egy nap legalább egyszer csendesen magunkba fordulva megteremtjük szívünkben a lelki béke ajándékait.

Ezen ajándékok közé tartozik az igében is felsorolt jóság, alázat, szelídség és a szerintem legfontosabb: a türelem. Legyünk tekintettel egymásra, magunkra, s töltsük ezt az utolsó időszakot az év vége felé közeledve szeretetben és örömben.

Fontos tehát, hogy emlékezzünk arra, hogy a jóság mekkora áldás, és alázatos szívvel forduljunk Isten felé türelemért fohászkodva. Hiszen így nyerhetjük el a teljes sikert, és iskolánk híres családi hangulatát is.

Gondolkodj el egy kicsit, hogy vajon te hogyan tudnád a türelmet gyakorolni?

Tárkányi Anna(XI.A)

Szerkesztők: Albert Attila, Ladányi Laura, Moldován Tamara,
Bartha Margaréta,

Gombkötő Mónika, Bíró Krisztina, Mesáros Erzsébet

Korrektúra: Rácz Melinda tanárnő

Fényképek: Simon Örs

Elérhetőségek: therefcoltimes@yahoo.com

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület

Misztótfalusi Kis Miklós Sajtóközpontjának nyomdájában